

تجلیل رسانه‌های بین‌المللی از کی‌روش

شاید اگر ESPN به فیفا انتقاد نکرده بود حتی ما هم سراغ کارلوس کی‌روش نمی‌رفتیم. رسانه معتبر، بین‌المللی و انگلیسی‌زبان اما از غیبت نام کی‌روش در میان برترین مربیان سال ۲۰۱۷ به شگفت آمده بود و گزارشی را در این مورد منتشر کرد. در گزارش اشاره شده که کی‌روش با بازیکنان جوان و نه‌چندان مشهور ایرانی دومین تیم حاضر در جام جهانی است و آن‌هم در حالی که حتی یک گل دریافت نکرده. انتقاد به عدم حضور کی‌روش در این فهرست یک یادآوری است برای همه که کی‌روش چه کاری در فوتبال ایران کرده و حتی از نگاه‌های بین‌المللی این موفقیت چطور به نظر می‌رسد.

یکشنبه ● ۱۲ شهریور ۱۳۹۶ ● شماره صد و هجده

ا ت ی و ح ن د

ورزش

با حاشیه، بی‌حاشیه

فراموشخانه! علیه تیم ملی

در روزهایی که فیفا، کنفدراسیون فوتبال آسیا و رسانه‌های معتبر ورزشی جهان از موفقیت شاگردان کی‌روش هیجان زده هستند، اتفاقات عجیبی رخ می‌دهد که فراموش کار بودن برخی کارشناسان و مسئولان را جلوی چشم می‌آورد

با عبور از هیجانات و خوشحالی‌های صعود که مردم همگی در فضای مجازی همراهش بوده‌اند و در میان ستایش همه کارشناسان دنیا از شرایط تیم ملی، حالا کارشناسان داخلی دوباره صدای‌شان در آمده که این نمایش در شان ایران نیست!

گرفته تا وزارت ورزش تا ریاست جمهوری پیش از این به تیم ملی تبریک گفته‌اند. اما به نظر می‌رسد که اعتراض به استقبال، اعتراض به فراموش کردن موفقیت تیم ملی است. در شرایطی که رسانه‌های مختلف بین‌الملل هر روز از موفقیت‌های جدید تیم ملی شگفت‌زده می‌شوند و آن‌را مورد تحسین قرار می‌دهند اما در ایران و پس از پیروزی مقابل ازبکستان موج موفقیت آغاز و به پایان رسیده و ادامه‌ای هم نداشت. همین هفته پیش فیفا نام ۱۲مربی تاثیرگذار سال گذشته میلادی را اعلام کرد و نام کی‌روش در میان آنها نبود. غیبت کی‌روش درحالی‌که برای فضای فوتبال ایران عجیب به نظر نمی‌رسید با انتقاد چندین رسانه بین‌المللی مواجه شد. آنها به فیفا انتقاد کردند که نمایش تیم ملی ایران با کی‌روش این قدر خوب بوده که کی‌روش می‌بایست در میان فهرست مربیان تاثیرگذار جهانی باشد. شاید مقایسه رفتارهای بین‌المللی در مورد تیم ملی با رفتارهای داخلی یکی از نشانه‌های فراموش کاری باشد اما همه‌اش نیست.

پاداش

پاداش صعود بازیکنان تیم ملی ایران پرداخت

نشده. شاید این بدترین اتفاقی باشد که به غرغر کردن بازیکنان رسیده. البته که شکی نیست بازیکنان نباید در گرفتن پاداش مطالبه‌گر باشند اما به نظر می‌رسد از وزارت ورزش تا فدراسیون فوتبال همه و همه فراموش کردند که چهار سال قبل در همین بازه زمانی به چه چیزی فکر می‌کردند و هشت سال قبل به چه چیزی. چهار سال قبل در زمانی مشابه ایران نیاز به پیروزی در سئول برای صعود داشت و هشت سال قبل در مقدماتی جام جهانی ۲۰۱۰ دیگر مسجل شده‌بود که تیم ملی ایران به جام جهانی نخواهد رسید. حال تیم ملی در فراموشی مطلق به جام جهانی رسیده و همه گذشته را از یاد برده‌اند نتیجه‌اش هم اینطور می‌شود که حتی پاداش بازیکنان پرداخت نشده است.

چهار سال قبل در زمانی

مشایه ایران نیاز به پیروزی

در سئول برای صعود

داشت و هشت سال قبل در

مقدماتی جام جهانی ۲۰۱۰

دیگر مسجل شده بود که

تیم ملی ایران به جام جهانی

نخواهد رسید

امکانات

نزدیک به دو ماه و نیم قبل تیم ملی ایران به جام جهانی رسید. از همان روز گفته شده که تیم ملی برای صعود به مرحله بعد به امکانات و بازی‌های تدارکاتی نیاز دارد. طی این مدت نه زمین چمن مورد نظر تیم ملی فراهم شده و نه خبری هست که این زمین را می‌خواهند در فلان زمان احداث کنند تا تیم ملی، چمن مورد نیاز

برای تمرین داشته باشد. بازی تدارکاتی مقابل روسیه هم که از چهار ماه قبل هماهنگ شده و همچنان هیچ بازی درجه یکی برای تیم ملی درنظر گرفته نشده، حالا سوال این است فراموشی مدیران فدراسیون تا کجا باید به تیم ملی ضربه بزند و اگر در نتیجه این عدم تدارک تیم نتیجه نگرفت کسی از این فراموش کاران مسئولیت قبول می‌کند؟

فوتبال دفاعی

با عبور از هیجانات و خوشحالی‌های صعود که مردم همگی در فضای مجازی همراهش بوده‌اند و در میان ستایش همه کارشناسان دنیا از شرایط تیم ملی، حالا کارشناسان داخلی دوباره صدای‌شان در آمده که این نمایش در شان ایران نیست! البته که کارشناسان داخلی همیشه به همین طیل انتقاد نواخته‌اند که تیم ملی نباید بازی دفاعی کند اما انگار یادشان رفته که در مورد تیم ملی برزیل صحبت نمی‌کنند و موضوع تیم ملی ایران است. تیم ملی ایران با امکانات حرفه‌ای هفتم در آسیا بدون زمین تمرین و بدون بازی تدارکاتی، تیمی که قبل از کی‌روش حتی به جام جهانی هم نرسیده بود. تیم ملی کشوری که باشگاه‌هایش سال‌هاست به فینال آسیا نرسیده‌اند و اگر به خاطر تیم ملی‌اش نبود امروز همه در مورد افول فوتبالش صحبت می‌کردند. فراموش کاران به اسم کارشناس دوباره فضا را به دست گرفته‌اند و این هم یکی از تلخ‌ترین قسمت‌های ماجراست.

قلعه تسخیرناپذیر

کی‌روش

رکورد شگفت‌انگیز تیم ملی چگونه به دست آمد؟ این سوالی است که این روزها خیلی مطرح نمی‌شود. رکورد ۱۷ ساعت گل نخوردن تیم ملی به غیر از اینکه توسط برخی منتقدان تیم ملی به بازی دفاعی تیم کی‌روش در مدت اخیر تقلیل پیدا کرد به هیچ‌وجه مورد بررسی قرار نگرفت. تیم ملی ایران آخرین بار مقابل ترکمنستان گل خورده و پس از آن دروازه‌اش باز نشده اما این کار چطور صورت گرفته است؟ بررسی ترکیب تیم ملی در بازی‌های مقدماتی جام جهانی نشان می‌دهد که مرد پرتغالی برای رسیدن به یک سازمان محکم دفاعی از سه آیتم ساده و ابتدایی شروع کرده و بازیکنان تیم ملی ایران به گواه آمار فیفا در همه این بازی‌ها معدل دوندگی بالای ۱۰ کیلومتر برای هر بازیکن را داشته‌اند. کی‌روش برای رسیدن به این مهم به غیر از اینکه اهمیت بسیار بالایی برای آمادگی بدنی بازیکنان قائل بود به معدل سنی بازیکنان هم توجه ویژه‌ای داشته. در اصل او در مدت اخیر اصرار زیادی به دو نکته داشته است. اول اینکه بازیکنان ایرانی به تیم‌های اروپایی بروند و هرکسی که به اروپا رفته را به تیم ملی دعوت کرده و دوم اینکه برای بازیکنانی که در اروپا نیستند اردوهای بلند مدت برگزار کرده است. این دو نکته سبب شده که تیم کی‌روش همیشه آمادگی بدنی خوبی داشته باشد. به غیر از این مسئله سرمربی پرتغالی علی‌رغم اینکه مطمئن‌ترین بازیکنانش در پست‌های مختلف بازیکنان مسن بوده‌اند هیچ‌گاه اجازه نداده که معدل سنی تیم ملی به بالاتر از ۲۵ سال برسد. او با رعایت شرط آمادگی و شرط سنی همیشه تیمی آماده داشته که در طول ۹۰ دقیقه بی‌درغ دوبده‌اند و فضای حرکتی را حریفان گرفته‌اند. معدل قد تیم ملی عدد دیگری است که کی‌روش با تغییر و افزایش آن به بسته شدن فضا برای گل زدن حریفان رسیده است. حالا هرچند آمار منتشر شده در مورد ۱۷ ساعت گل نخوردن ایران عجیب به نظر می‌رسد اما آمار عجیب‌تر از آن در اختیار تیم ملی است. حریفان ایران در ۹ بازی آخر موفق شده‌اند فقط هشت بار به دروازه تیم ملی شوت بزنند. باورتان می‌شود؟ ۸۱۰ دقیقه بازی و فقط هشت شوت. آمار جالب دیگر اینکه در بازی آخر مقابل کره جنوبی اصلا شوتی به دروازه ایران زده نشده است. این آمار نشان می‌دهد که دژ دفاعی جوان، دونده و قد بلند ایران که شامل هر ۱۱ بازیکن می‌شود اصلا به حریف اجازه شوت زدن به دروازه را نمی‌دهند چه برسد که گل بخورند.

آفساید

مصطفی شوقی

خادم علیه خادم!

تیم ملی کشتی آزاد ایران بدترین نتیجه چنددهه اخیر را کسب کرده و این در حالی است که بخش بسیار زیادی از اتفاقی که رخ داده به‌خاطر مشکلات فنی نیست. ما در حال حاضر با فدراسیونی روبه‌رو هستیم که رئیس‌اش رسول خادم است. مردی با سابقه فنی خوب در کشتی و البته بسیار جدی نسبت به کارش. رسول خادم حتی بعد از خداحافظی از کشتی جدیش را نشان داد و البته ثابت کرد که دوست ندارد تنها در کشتی متوقف بشود. او با عضویت در شورای شهر و کمیسیون بودجه توانایی‌اش را ثابت کرد و حتی در مقطعی هم برای شهرداری تهران نامزد شد و رای نیمی از اعضا را هم در رقابت با محمدباقر قالیباف به دست آورد. او نشان داد که برخلاف سایر ورزشکاران وارد شده به سیاست، مدیر توانایی است. این مدیر اما در بازگشت به کشتی نمایشی متفاوت نسبت به گذشته داشت.

رسول خادم وقت بسیار زیادی برای تیم ملی کشتی آزاد گذاشت و برخلاف انتظار نتیجه‌ای بد در المپیک لندن گرفت. نتیجه‌ای بد که با نتیجه خوب کشتی فرنگی مقایسه می‌شد. خادم البته اصرار زیادی داشت که توانایی‌اش را ثابت کند و به همین دلیل در پست سرمربیگری تیم ملی با تمام توان باقی ماند، حتی زمانی که موفق شد رئیس فدراسیون شود. در اصل او در روزی که رئیس شد هم، سرمربیگری تیم ملی را هم به کسی نداد. درحالی‌که مربیگری ایران همیشه چهره‌ساز بود و هیچ وقت از نظر مهره کم نداشته. او رئیس شد و بنا هم رفت. بسیاری عنوان کردند که ماندن خادم و رفتن بنا به این دلیل بود که نتایج المپیک لندن را جبران کند.

هرچند شاید لزوما این تحلیل درستی نباشد اما به هر حال وجود داشت. پس از المپیک برزیل، که کشتی آزاد نتیجه خوبی گرفته بود خیلی فشار رسانه‌ای روی رئیس ایجاد نشد اما پس از آن و امروز به دلیل نتیجه نگرفتن توأمان دو رشته کشتی، فشار رسانه‌ای افزایش یافته است. این فشار البته به دلیل مدیریت ضعیف خادم نیست. او به عنوان مدیر فدراسیون کشتی عملکرد بسیار خوبی داشته. شاید بزرگ‌ترین مشکل روسای فدراسیون در ورزش ایران حل مشکلات مالی باشد. چیزی که خادم موفق شد با جذب اسپانسرهای بزرگ در حد مسابقات جهانی از آن عبور کند. او اما یک مشکل اساسی در سال‌های مدیریت خود داشته است؛ رسول خادم نزدیک به دو سال هم مدیر فدراسیون بوده و هم سرمربی تیم ملی‌اش و بعد از آن‌هم که برای تیم ملی سرمربی انتخاب کرده، سایه دخالت‌های فنی‌اش دیده می‌شود. در همین مسابقات جهانی حضور خادم در عکس و فیلم‌هایی که از آنالیز کشتی گیران منتشر شده بود نشان می‌داد که او اسماً سرمربی تیم ملی نیست و رسماً فعالیت‌های فنی انجام می‌دهد. سایه فعالیت فنی مدیر فدراسیون روی تیم ملی سبب شده که فعالیت مدیریتی‌اش هم زیر سوال برود. رسول خادم به عنوان رئیس فدراسیون کشتی عملکردی قابل قبول داشته اما رسول خادم به عنوان مدیری که در کار سرمربی تیمش دخالت می‌کند اتفاقی بد رقم زده است. رسول خادم حالا با این مدل از کار، رسول خادم را زیر سوال می‌برد.

مقدماتی جام جهانی

فوتبال

یکشنبه ۹۶/۱۲

بلاروس – سوئد ۳:۰۲
هلند – بلغارستان ۳:۰۲
فرانسه – لوکزامبورگ ۳۲:۵۱
مجارستان – پرتغال ۳۲:۵۱

دوشنبه ۹۶/۱۳

بولیوی – شیلی ۳۰:۰۰
کلمبیا – برزیل ۰:۱۰۰
آرژانتین – ونزوئلا ۰:۴۰۰
پاراگوئه – اروگوئه ۳:۴۰

علیرضا منصوریان

اجلاس مربیان نخبه فوتبال آسیا و حضور در کنار کاپلو و ماگالت شاید آخرین روزهای خوش منصوریان باشد مگر اینکه در نتیجه‌گیری با استقلال معجزه‌وار عمل کند.

عثمان دمبله

این آخرین باری است که شاید هواداران بارسا خندیده باشند. آنها در تابستان نیمار را از دست دادند و روی هر بازیکنی که دست گذاشتند از جمله دیابلا، کوتینیو و حتی دی ماریا ناموفق بودند.

سعید عزت‌اللهی

این‌عکس مربوط به لحظاتی پیش از اخراج عزت‌اللهی بازیکن جوان تیم ملی که به خاطر ضربه به سر بازیکن کره‌ای اخراج شد. این اشتباه می‌تواند به قیمت محرومیت در بازی اول جام جهانی برایش باشد.